

идвали българските царе на поклонение в Сотирския манастир, който по цитираното мнение на Шкорпил е бил главен. (Шкорпил 1886: 12; Шкорпил Вл. и К. 1885: 73; Табаков 1986: 468)

И не на последно място трябва да се подчертае, че тук е било най-прочутото хайдушко сборище. В хайдушкия сливенски фолклор /песни и предания/ Кушбунар е хайдушкото сборище - център на хайдушкото пространство. (Демирев 2006б: 159) Според хайдушката фолклорна история, всеки който става хайдутин, трябва да е бил тук.

На запад от кв. (с.) Козарево, Твърдишко, на около 2 км, в м. Улищица, се намира аязмо - скала, от чиято пукнатина изтича вода. Тук водата не извира изпод скалата, а се стича по пукнатина и образува малък вир. Тази вода се счита за лековита. На Гергьовден се осъществява излизане на младите рано сутрин тук, съпроводено с връзване на „аманет“, „нишан“ от собствена дреха, хвърляне на монети във вирчето, обредно измиване с водата. Тези действия извършват всички, които идват тук на този ден, защото се счита, че водата тогава е най- лековита, но посещения се извършват в друго време от болни, безрожбени жени, взема се вода за тях с цел изцеление. Сетне, в същия ден, тук се прави общоселска трапеза с изпечените агнета, донесени от всяка фамилия, и обредно хранене. За това място битува легендата за доброволна жертва: „От баща си знам, че хората разправяли, че тук всяка година идвало еленче, което изчаквали да си почине, запалвали му свещичка на рогите и след това го заколвали. Една година, като дошло, не му запалили свещичка преди да го заколят и вече спряло да идва през следващите години“. (Демирев, Дечев, Тодорова 2011: 111)

В същата местност се намира, по предание, Улин град и споменатият манастир „Св. Николай Летни“, където, всяка година, хората от двете селища Козарево и Конаре извършват маслосвет на обречено масло и обредна трапеза с курбан.